

## Kancelária Rady pre mediálne služby

Pracovný materiál Kancelárie Rady na zasadnutie Rady pre mediálne služby dňa 30. 9. 2026

Predmet: Odvolanie proti rozhodnutiu Rady č. RIZ/3/2026 zo dňa 24. 8. 2026  
(správne konanie č. 0126/P/2026)

Účastník konania: WOLF THEISS Rechtsanwälte GmbH & Co KG, organizačná zložka

Správny orgán: Rada pre mediálne služby

Prílohy: Rozhodnutie Rady č. RIZ/3/2026 zo dňa 24. 8. 2026  
Odvolanie účastníka konania WOLF THEISS Rechtsanwälte GmbH & Co KG,  
organizačná zložka proti rozhodnutiu Rady č. RIZ/3/2026

Dátum: 25. 9. 2026

### NÁVRH UZNESENIA:

Rada pre mediálne služby (ďalej len „Rada“) v pléne ako príslušný odvolací orgán podľa § 112 ods. 1 písm. a) zákona č. 264/2022 Z. z. o mediálnych službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o mediálnych službách) (ďalej len „zákon č. 264/2022 Z. z.“) v súlade so zákonom č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z. z.“) vo veci odvolania účastníka konania WOLF THEISS Rechtsanwälte GmbH & Co KG, organizačná zložka, sídlom Aupark Tower, Einsteinova 24, 851 01 Bratislava, IČO 36 063 894, proti rozhodnutiu Rady č. RIZ/3/2026 zo dňa 24. 8. 2026, podľa § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z. odvolanie účastníka konania

**zamietla**

**a rozhodnutie Rady č. RIZ/3/2026 zo dňa 24. 8. 2026**

**potvrďuje.**

### Úloha:

Kancelária Rady vyhotoví rozhodnutie a zašle ho podávateľovi odvolania.

**T: 30. 10. 2026**

**Z: PO**

\* \* \*

Rada na svojom zasadnutí dňa 24. 8. 2026 vydala rozhodnutie č. RIZ/3/2026 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“), ktorým žiadosť Central European Appeals Hub n. o. (ďalej len „CEAH“) o certifikáciu ako orgánu mimosúdneho riešenia sporov vrátane príloh, požadované pod bodom (1) žiadosti o informácie z 12. 5. 2026, podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 211/2000 Z. z. nesprístupnila, pretože ide o informácie, ktoré boli Rade odovzdané osobou, ktorej takúto povinnosť zákon neukladá a ktorá s tým nevyjadrila súhlas, ďalej zápisnicu z ústneho pojednávania zo dňa 20. 5. 2025 nesprístupnila, pretože v zmysle § 21 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej aj „Správny poriadok“) je ústne pojednávanie neverejné a žiadosť o informácie z 12. 5. 2026 v bodoch 1 (c) a 1 (d), v bodoch (5) a (6) a tiež v bode (8), podľa § 3 ods. 1 v spojení s § 15 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. odmietla, pretože Rada požadované informácie nemá k dispozícii.

Napadnuté rozhodnutie bolo účastníkovi konania doručené dňa 31. 8. 2026, pričom odvolanie účastníka konania bolo doručené správnomu orgánu dňa 15. 9. 2026. Odvolanie bolo teda podané v zákonom stanovenej lehote.

Rada sa po získaní všetkých podkladov pre rozhodnutie oboznámila so skutkovým stavom a v konaní 0126/P/2026 rozhodla dňa 24. 8. 2026 napadnutým rozhodnutím (č. RIZ/3/2026). Vzhľadom na skutočnosť, že odvolanie účastníka konania smerovalo len voči právnomu posúdeniu veci, rozhodnutie o odvolaní vychádza zo skutkového stavu veci zisteného v prvostupňovom konaní.

\* \* \*

### Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.:

*„Osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len „povinné osoby“) sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.“*

### Podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 211/2000 Z. z.:

*„Povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak jej bola odovzdaná osobou, ktorej takú povinnosť zákon neukladá a ktorá na výzvu povinnej osoby písomne oznámila,*

*že so sprístupnením informácie nesúhlasí. Ak na výzvu povinnej osoby neodpovie osoba oprávnená udeliť súhlas na sprístupnenie informácie do siedmich dní, predpokladá sa, že so sprístupnením informácie súhlasí. Na tieto následky musí byť osoba vo výzve upozornená.“*

**Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.:**

*„Proti rozhodnutiu povinnej osoby o odmietnutí požadovanej informácie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia alebo márneho uplynutia lehoty na rozhodnutie o žiadosti podľa § 17. Odvolanie sa podáva povinnej osobe, ktorá rozhodnutie vydala alebo mala vydať.“*

**Podľa § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z.:**

*„O odvolaní proti rozhodnutiu povinnej osoby rozhoduje nadriadený povinnej osoby, ktorá vo veci rozhodla alebo mala rozhodnúť. Odvolací orgán upovedomí žiadateľa o dátume, keď mu bolo odvolanie doručené. Ak ide o rozhodnutie obecného úradu, o odvolaní rozhoduje starosta obce (primátor). Proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy možno podať rozklad, o ktorom rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy.“*

**Podľa § 19 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z.:**

*„Odvolací orgán rozhodne o odvolaní do 15 dní od doručenia odvolania povinnou osobou. Ak odvolací orgán vyhovie odvolaniu a má požadovanú informáciu k dispozícii, rozhodnutím zmení rozhodnutie povinnej osoby a sprístupní požadovanú informáciu v rozsahu, v akom odvolaniu vyhovie; to platí aj pre konanie o rozklade. Ak odvolací orgán zruší rozhodnutie povinnej osoby a vráti jej vec na nové konanie, povinná osoba vybaví žiadosť o sprístupnenie informácie v lehote podľa § 17. Ak odvolací orgán v tejto lehote nerozhodne, predpokladá sa, že vydal rozhodnutie, ktorým odvolanie zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil; za deň doručenia tohto rozhodnutia sa považuje druhý deň po uplynutí lehoty na vydanie rozhodnutia.“*

**Podľa Čl. 21 ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2022/2065 z 19. októbra 2022 o jednotnom trhu s digitálnymi službami a o zmene smernice 2000/31/ES (ďalej aj „DSA“):**

*„Obe strany v dobrej viere spolupracujú s vybraným certifikovaným orgánom mimosúdneho riešenia sporov s cieľom vyriešiť spor.*

*Poskytovatelia online platforiem môžu odmietnuť spolupracovať s takýmto orgánom mimosúdneho riešenia sporov, ak sa už vyriešil spor týkajúci sa rovnakých informácií a rovnakých dôvodov údajnej nezákonnosti obsahu alebo jeho nesúlady s obchodnými podmienkami.*

*Certifikovaný orgán mimosúdneho riešenia sporov nemá právomoc uložiť stranám záväzné riešenie sporu.“*

**Podľa Čl. 21 ods. 5 DSA:**

*„Ak orgán mimosúdneho riešenia sporov rozhodne spor v prospech príjemcu služby vrátane jednotlivca alebo subjektu, ktorí predložili oznámenie, poskytovateľ online platformy hradí všetky poplatky účtované orgánom mimosúdneho riešenia sporov a nahradí uvedenému príjemcovi vrátane jednotlivca alebo subjektu všetky primerané výdavky, ktoré príjemca zaplatil v súvislosti s riešením sporu. Ak orgán mimosúdneho riešenia sporov rozhodne spor v prospech poskytovateľa online platformy, príjemca služby vrátane jednotlivca alebo subjektu nie je povinný uhradiť žiadne poplatky ani iné výdavky, ktoré poskytovateľ online platformy zaplatil alebo má zaplatiť v súvislosti s riešením sporu, pokiaľ orgán mimosúdneho riešenia sporov nezistí, že uvedený príjemca konal zjavne v zlej viere.*

*Poplatky, ktoré orgán mimosúdneho riešenia sporov účtuje poskytovateľom online platformy za riešenie sporu, musia byť primerané a v žiadnom prípade nesmú presiahnuť náklady vzniknuté orgánu. Pre príjemcov služby je riešenie sporov bezplatné alebo dostupné za nominálny poplatok.*

*Poplatky alebo mechanizmy používané na ich určovanie oznámia certifikované orgány mimosúdneho riešenia sporov príjemcovi služby vrátane jednotlivcov alebo subjektov, ktoré predložili oznámenie, a dotknutému poskytovateľovi online platformy pred začatím riešenia sporu.“*

**Podľa § 112 ods. 1 písm. a) zákona č. 264/2022 Z. z.:**

„(1) Rada rozhoduje v pléne, ak rozhoduje

a) o odvolaní,“

V nadväznosti na uvedené Kancelária Rady pristúpila k preskúmaniu podaného odvolania z hľadiska jeho prípustnosti, včasnosti a vecnej opodstatnenosti, a to v rozsahu a spôsobom ustanoveným príslušnými ustanoveniami zákona č. 211/2000 Z. z.

\* \* \*

Odvolanie účastníka konania je založené na troch argumentačných líniách. Prvou je argumentácia založená na tvrdení, že Rada nesprávne vyložila a aplikovala ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 211/2000 Z. z. Podľa účastníka konania sa podmienka uvedená v tomto ustanovení vzťahuje na povinnosť sprístupňovať informácie podľa zákona č. 211/2000 Z. z., a nie na existenciu osobitnej zákonnej povinnosti tretej osoby odovzdať konkrétnu informáciu povinnej osobe.

Druhou je argumentácia zakladajúca sa na skutočnosti, že CEAH je povinná poskytnúť vyžiadané informácie ako povinná osoba podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. Podľa tvrdení účastníka konania je CEAH povinnou osobou, pretože disponuje právomocami vyplývajúcimi z čl. 21 DSA rozhodovať o právach a povinnostiach, konkrétne o (1) procesnom postavení účastníkov konania a o (2) majetkových povinnostiach poskytovateľov online platforiem.

Tretím odvolacím bodom je argumentácia založená na tvrdení, že Rada nesprávne stotožnila neverejnosť ústneho pojednávania podľa § 21 ods. 3 Správneho poriadku s neverejnosťou zápisnice vyhotovenej z tohto pojednávania. Podľa účastníka konania z uvedeného ustanovenia nevyplýva všeobecný zákaz sprístupnenia zápisnice, a preto mala Rada posúdiť možnosť jej sprístupnenia aspoň v čiastočnom rozsahu po vylúčení zákonom chránených informácií.

**K bodu č. 1 odvolania – Odmietnutie Rady sprístupniť informácie sa zakladá na nesprávnom právnom posúdení veci (aplikácia ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 211/2000 Z. z.)**

Účastník konania v rámci prvého odvolacieho bodu namietal, že nesprístupnenie požadovaných informácií vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a výkladu § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 211/2000 Z. z. Podľa jeho názoru slovné spojenie „ktorej takú povinnosť zákon neukladá“ odkazuje na povinnosť sprístupňovať informácie podľa zákona č. 211/2000 Z. z., a nie na existenciu osobitnej zákonnej povinnosti tretej osoby odovzdať konkrétne dokumenty Rade. Výklad uplatnený v napadnutom rozhodnutí preto podľa účastníka konania rozširuje predmetný dôvod nesprístupnenia nad rámec jeho zákonného znenia a neprimerane obmedzuje ústavne garantované právo na informácie tým, že pôvodcovi informácie fakticky umožňuje zabrániť jej sprístupneniu samotným vyslovením nesúhlasu.

**Právne posúdenie odvolacieho orgánu**

Odvolací orgán sa nestotožňuje s námietkou účastníka konania, podľa ktorej prvostupňový orgán nesprávne vyložil a aplikoval § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 211/2000 Z. z. Rada napadnutým rozhodnutím rozhodla o čiastočnom nesprístupnení informácií v rozsahu, v akom požadované informácie vychádzali zo Žiadosti o udelenie certifikácie subjektu mimosúdneho riešenia sporov z 12. marca 2025 alebo z jej príloh. Dôvodom bolo, že tieto dokumenty odovzdal Rade CEAH bez toho, aby jej ich odovzdanie ukladal zákon, pričom CEAH na výzvu Rady písomne oznámil, že s ich sprístupnením nesúhlasí. Prvostupňový orgán preto dospel k záveru, že boli splnené podmienky uplatnenia zákonnej prekážky podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 211/2000 Z. z. a požadované dokumenty ani informácie z nich vychádzajúce nebolo možné účastníkovi konania sprístupniť.

Ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 211/2000 Z. z. sa vzťahuje na informáciu, ktorá bola povinnej osobe odovzdaná osobou, ktorej zákon neukladá povinnosť takúto informáciu odovzdať, a ktorá

so sprístupnením informácie nesúhlasila. Slovné spojenie „ktorej takú povinnosť zákon neukladá“ je potrebné vykladať v priamej súvislosti s predchádzajúcou časťou ustanovenia, teda s odovzdaním informácie povinnej osobe. Rozhodujúcou otázkou preto nie je, či je osoba, ktorá informáciu odovzdala, vo všeobecnosti povinnou osobou podľa § 2 zákona č. 211/2000 Z. z., ale či jej z niektorého právneho predpisu vyplývala konkrétna povinnosť odovzdať požadovanú informáciu práve tej povinnej osobe, od ktorej žiadateľ následne požaduje jej sprístupnenie.

Uvedený výklad podporuje aj odborný komentár Mgr. Petra Ikrényiho a JUDr. Ivana Ikrényiho k § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 211/2000 Z. z.: „Ustanovenie písmena a) upravuje situáciu, keď povinná osoba získa od inej osoby informáciu bez toho, aby povinnej osobe vyplývala povinnosť disponovať ňou alebo inej osobe povinnosť poskytnúť takúto informáciu. Zjednodušene povedané, takýmito informáciami bývajú rôzne listy či iné informácie, ktoré nesúvisia s činnosťou povinnej osoby, podnety a žiadosti, ktoré podáva osoba z vlastnej iniciatívy. Ako príklad môžeme uviesť dokumenty, predmetom ktorých sú informácie o subjekte žiadajúcom o dobrovoľný zápis do zoznamu podnikateľov, ktorý vedie Úrad pre verejné obstarávanie. V praxi ide najčastejšie o neformálne listy, podnety a doklady, ktoré nie sú obligatórnou súčasťou podaní, ktoré sú adresované povinným osobám. ... V aplikačnej praxi dochádzalo k rozpornému výkladu ustanovenia ohľadom toho, či je „osobou, ktorej takú povinnosť zákon neukladá“ len povinná osoba v zmysle Infozákona a či je týmto zákonom len Infozákon. Myslíme si, že gramatický výklad ustanovenia jednoznačne subsumuje pod takéto osoby akékoľvek tretie osoby konajúce mimo osobitných zákonných povinností a mimo Infozákon. Wilfling zhodne uvádza, že „podstatná je len skutočnosť, či z nejakého zákona tretej osobe vyplýva povinnosť odovzdať požadovanú informáciu povinnej osobe, od ktorej žiadateľ informáciu žiada. Vyplýva to aj zo znenia čl. 4 ods. 2 písm. g) smernice 2002/4/ES o prístupe verejnosti k informáciám o životnom prostredí.“ (Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. 11. 2016, sp. zn. 23S/33/2016).

Účastník konania zastáva výklad, že slovné spojenie „takú povinnosť“ neodkazuje na bližšie nedefinovanú povinnosť odovzdať informáciu tretej osobe, ale na povinnosť ktorú Infozákon sám výslovne upravuje, a síce na povinnosť sprístupňovať informácie. Účastník konania teda zastáva interpretačnú alternatívu, kde pod pojem zákona subsumuje Infozákon a pojem povinnosť chápe ako povinnosť sprístupňovania informácií. Proti tomu stojí interpretačná alternatíva, v chápaní ktorej predstavuje pojem zákon akýkoľvek iný zákon, z ktorého pre tretiu osobu plynie povinnosť odovzdať požadovanú informáciu povinnej osobe, od ktorej žiadateľ informáciu žiada. Z vyššie citovanej komentárovej literatúry sa javí príklon k interpretačnej alternatíve zastávanej Radou. Naviac výklad účastníka konania zamieňa povinnosť osoby, ktorá informáciu odovzdáva, s povinnosťou povinnej osoby, ktorá informáciu sprístupňuje. Výklad účastníka konania však nezodpovedá celkom gramatickej väzbe ustanovenia. Slovné spojenie „ktorej takú povinnosť zákon neukladá“ sa vzťahuje na osobu, ktorá informáciu odovzdala. Obsah tejto povinnosti preto prirodzene smeruje k otázke, či bola táto osoba povinná informáciu odovzdať. Povinnosť sprístupniť informáciu však vzniká na strane povinnej osoby, nie osoby, ktorá informáciu odovzdala. Zároveň výklad účastníka konania do značnej miery oslabuje rozlišovaciu funkciu predmetnej podmienky, keďže osoba, ktorá informáciu povinnej osobe odovzdala obvykle nie je osobou povinnou sprístupňovať informácie podľa Infozákona. Takto chápaná podmienka by tak nerozlišovala medzi informáciou poskytnutou dobrovoľne, a informáciou, ktorú bola tretia osoba povinná poskytnúť na základe iného zákona.

Z vyššie citovanej komentárovej literatúry vyplýva, že pod pojem osoby, ktorej zákon neukladá povinnosť odovzdať informáciu, patria akékoľvek tretie osoby konajúce mimo osobitnej zákonnej povinnosti. Nie je pritom rozhodujúce, aké je ich všeobecné právne postavenie, ale to, či konkrétnu informáciu poskytli dobrovoľne alebo na základe zákonom ustanovenej povinnosti. Ustanovenie sa preto môže vzťahovať aj na podnety, žiadosti a dokumenty predložené z vlastnej iniciatívy v rámci dobrovoľného vstupu do určitého právneho režimu. CEAH sa o udelenie certifikácie subjektu mimosúdneho riešenia sporov uchádzala z vlastnej iniciatívy. Žiadny právny predpis jej neukladal povinnosť požiadať Radu o udelenie certifikácie, a teda ani povinnosť odovzdať Rade žiadosť o certifikáciu a jej prílohy. Skutočnosť, že predloženie určitých dokumentov mohlo byť podmienkou

posúdenia dobrovoľne podanej žiadosti, nemožno stotožňovať so zákonnou povinnosťou CEAH iniciovať certifikačný proces a odovzdať predmetné dokumenty Rade. CEAH preto pri ich odovzdaní vystupovala ako tretia osoba konajúca mimo osobitnej zákonnej povinnosti v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 211/2000 Z. z.

Prvostupňový orgán zároveň dodržal procesný postup predpokladaný § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 211/2000 Z. z., keď CEAH vyzval, aby sa vyjadril k sprístupneniu predmetných informácií. CEAH na výzvu Rady reagovala písomne a výslovne oznámila, že so sprístupnením predmetných informácií nesúhlasí. Nenastala preto zákonná domnienka súhlasu viazaná na nečinnosť oprávnenej osoby. Po splnení zákonných podmienok preto Rada nemohla prejav vôle CEAH ignorovať alebo ho nahradiť vlastným posúdením vhodnosti sprístupnenia dokumentov.

Odvolací orgán preto dospel k záveru, že prvostupňový orgán vyložil § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 211/2000 Z. z. správne. Žiadosť o udelenie certifikácie a jej prílohy boli Rade odovzdané CEAH z vlastnej iniciatívy, bez existencie zákonnej povinnosti tieto dokumenty Rade odovzdať, a CEAH následne písomne vyslovila nesúhlas s ich sprístupnením. Podmienky uplatnenia zákonnej prekážky sprístupnenia tak boli splnené a Rada postupovala správne, keď predmetné dokumenty ani informácie z nich vychádzajúce účastníkovi konania nesprístupnila.

#### **K bodu č. 2 odvolania – CEAH je povinná poskytnúť vyžiadané informácie ako povinná osoba podľa zákona č. 211/2000 Z. z.**

Účastník konania v rámci odvolania argumentoval, že CEAH je osobou, na ktorú nemožno uplatniť § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 211/2000 Z. z., keďže CEAH je ako povinná osoba podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. povinná požadované informácie sprístupniť. Podľa tvrdení účastníka konania CEAH spĺňa definičné znaky povinnej osoby, pretože disponuje právomocou rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy. Právomoci, ktorými CEAH disponuje sú zakotvené v článku 21 DSA, ktorý priznáva CEAH právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach účastníkov konania. Ide najmä o právomoc rozhodovať o procesnom postavení účastníkov konania a o povinnostiach poskytovateľov online platforiem znášať poplatky.

Z čl. 21 DSA vyplýva povinnosť poskytovateľov online platforiem v dobrej viere participovať na konaniach o mimosúdnom riešení sporov vedených certifikovanými orgánmi mimosúdneho riešenia sporov. Orgán mimosúdneho riešenia sporov si pritom podľa účastníka konania poskytovateľa online platforiem nevolia na zmluvnom základe, ako je to v prípade arbitráže alebo mediácie. Nejde preto o súkromnoprávny mechanizmus založený na autonómii vôle strán, ale o verejnoprávne regulovaný mechanizmus vytvorený priamo právom Európskej únie. Povinnosť poskytovateľa online platformy participovať na mimosúdnom riešení sporov pritom nevzniká vo vzťahu ku každému podaniu automaticky. Podľa čl. 9.1 Rokovacieho poriadku CEAH po doručení návrhu vykonáva predbežné preskúmanie jeho prípustnosti a splnenia nevyhnutných náležitostí. Až po tomto posúdení rozhoduje o prijatí návrhu, pričom dátumom začatia mimosúdneho riešenia sporu je podľa Rokovacieho poriadku práve dátum prijatia návrhu. Podľa účastníka konania preto CEAH nevystupuje iba ako pasívny administrátor konania, ale rozhoduje o tom, či sú splnené podmienky na vedenie konania a či konkrétny spor bude prejednávaný. Tým zároveň rozhoduje o tom, či konkrétna online platforma nadobudne postavenie účastníka konania a bude povinná participovať na mimosúdnom riešení sporu podľa článku 21 DSA. Podľa účastníka konania skutočnosť, že rozhodnutie vo veci samej nie je pre účastníkov právne záväzné, nemení nič na tom, že CEAH disponuje právomocou rozhodovať o právach a povinnostiach účastníkov konania. Už samotné rozhodnutie o prijatí návrhu na mimosúdne riešenie sporu má bezprostredný právny následok spočívajúci vo vzniku procesného postavenia účastníka konania a povinnosti poskytovateľa online platformy participovať na konaní podľa článku 21 ods. 2 DSA. Navyše, podľa účastníka konania čl. 21 ods. 5 DSA ďalej zveruje CEAH právomoc rozhodovať o majetkových povinnostiach poskytovateľov online platforiem. Poskytovateľ online platformy je povinný znášať všetky poplatky účtované orgánom mimosúdneho riešenia sporov. Výška týchto poplatkov pritom nie je stanovená priamo v DSA ani v inom právnom predpise, ale určuje ju samotný

orgán mimosúdneho riešenia sporov. CEAH je teda na základe DSA oprávnená rozhodovať o vzniku a rozsahu platobných povinností poskytovateľov online platforiem. Obdobne, ak CEAH rozhodne spor v prospech príjemcu služby, poskytovateľ online platformy je podľa článku 21 ods. 5 DSA povinný nahradiť príjemcovi služby primerané výdavky, ktoré mu vznikli v súvislosti s riešením sporu. Aj v tomto prípade ide o majetkovú povinnosť, ktorej vznik je bezprostredne viazaný na rozhodovaciu činnosť CEAH. Účastník konania zdôraznil, že uvedené procesné a majetkové povinnosti nie sú nezáväzné. Argumentácia prvostupňového orgánu založená výlučne na nezáväznosti rozhodnutia vo veci samej preto neobstoí. Ak prvostupňový orgán odôvodňuje nesprístupnenie informácií aj tým, že CEAH nemala povinnosť požiadať o udelenie certifikácie orgánu mimosúdneho riešenia sporov ani predložiť svoj štatút, účastník konania argumentuje, že uvedené nemá žiaden vplyv na posúdenie postavenia CEAH ako povinnej osoby. Absencia zákonnej povinnosti uchádzať sa o certifikáciu je právne irelevantná. Ani iné súkromné osoby, ktorým právny poriadok zveruje právomoc rozhodovať o právach alebo povinnostiach iných osôb, spravidla nemajú povinnosť uchádzať sa o príslušné oprávnenie, autorizáciu alebo certifikáciu. Ak sa však dobrovoľne rozhodnú vstúpiť do príslušného zákonného režimu a získajú oprávnenie vykonávať takúto činnosť, podrobujú sa zároveň právnemu režimu, ktorý je s výkonom tejto právomoci spojený. Práve tým, že CEAH získala certifikáciu a vstúpila do zákonného režimu podľa článku 21 DSA, nadobudla podľa účastníka konania postavenie subjektu, ktorému DSA zveruje právomoci vo vzťahu k účastníkom sporov. Z tohto dôvodu spĺňa definičné znaky povinnej osoby podľa § 2 ods. 1 zákona. Na základe uvedeného má účastník konania za to, že CEAH je povinnou osobou podľa zákona, keďže DSA jej zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach účastníkov mimosúdneho riešenia sporov. Dôvod nesprístupnenia informácií podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 211/2000 Z. z. preto v danom prípade nie je podľa účastníka konania daný.

#### **Právne posúdenie odvolacieho orgánu**

Zákon č. 211/2000 Z. z. v ustanovení § 2 ods. 1 stanovuje za povinnú osobu aj právnickú alebo fyzickú osobu, ktorej zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

Podľa odbornej literatúry (Peter Ikrényi a kol., Komentár k zákonu o slobode informácií) je kritériom na určenie, či subjekt koná ako orgán verejnej moci (a teda či je možné považovať podmienku pre kvalifikáciu povinnej osoby za splnenú), skutočnosť, či konkrétny subjekt rozhoduje o právach a povinnostiach iných osôb a tieto rozhodnutia sú štátnou mocou vynútiteľné, či môže štát do týchto práv a povinností zasahovať. Čiže aj keby bola splnená podmienka, že rozhodnutia CEAH sú *ex lege* záväzné pre právnické a fyzické osoby, tak by tieto rozhodnutia neboli rozhodnutiami v oblasti verejnej správy. CEAH totiž ani v prípade, že by sme akceptovali argumentáciu účastníka konania, že jej rozhodnutia majú právnu záväznosť, nemá zákonom zverenú žiadnu povinnosť, ktorá by sa dala zaradiť medzi povinnosti v oblasti verejnej správy.

Pri zverení právomoci je taktiež žiaduce, aby bolo explicitné a delegované, preto treba zdôrazniť, že rozhodnutím o certifikácii subjektu ako orgánu mimosúdneho riešenia sporov Rada, a ani iný orgán verejnej moci neprenáša na tento subjekt žiadnu zo svojich právomocí. Orgán mimosúdneho riešenia sporov je subjekt súkromného práva, ktorý na základe splnenia podmienok vyplývajúcich z DSA a po certifikácii (teda autorizovanom overení splnenia týchto podmienok) Radou ako koordinátorom digitálnych služieb podľa DSA vykonáva nezáväzné preskúmanie rozhodnutí online platformy uvedených v článku 20 ods. 1 DSA.

Navyše čl. 21 DSA stanovuje, že takýto orgán „nemá právomoc uložiť stranám záväzné riešenie sporu“. Záver o absentujúcej záväznosti rozhodnutí orgánov mimosúdneho riešenia sporov plne podporuje aj skutočnosť, že proti žiadnym rozhodnutiam orgánov mimosúdneho riešenia sporov nie je v rámci DSA stanovený opravný prostriedok, pričom v prípade takýchto rozhodnutí sa taktiež neaplikujú zásady ako napr. *ne bis in idem* alebo *res iudicata*. Ak by boli akékoľvek rozhodnutia orgánu mimosúdneho riešenia sporov priamo záväzné pre strany sporu, bolo by prirodzenou reflexiou tohto záveru, že by v danom predpise bolo voči takýmto rozhodnutiam prípustné odvolanie, alebo iný riadny opravný prostriedok.

O to viac by to platilo, ak by sme mali akceptovať, že právomoc zverená CEAH bola právomocou v oblasti verejnej správy, ako požaduje druhá definičná podmienka povinnej osoby podľa zákona č. 211/2000 Z. z.

Ustanovenie čl. 21 ods. 2 DSA, konkrétne povinnosť oboch strán „v *dobrej viere spolupracovať s vybraným certifikovaným orgánom mimosúdneho riešenia sporov s cieľom vyriešiť spor*“, nemožno interpretovať ako právny základ pre určenie právomoci orgánu mimosúdneho riešenia sporov rozhodovať o právach a povinnostiach právne záväzným spôsobom, ako uvádza účastník konania v odvolaní. Uvedené ustanovenie stanovuje povinnosť pre „*obe strany*“, teda pre príjemcu služby (užívateľa) a pre poskytovateľa online platformy. Uvedené ustanovenie teda nestanovuje žiadnu povinnosť pre orgán mimosúdneho riešenia sporov, ktorý v zmysle gramatického vyjadrenia pod pojem „*obe strany*“ nespadá.

Ak by sme aj pristúpili k výkladu, ktorý používa účastník konania, tak právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb by bola reflektovaná minimálne v inej časti DSA alebo vo vnútroštátnom právnom predpise právneho poriadku Slovenskej republiky. Išlo by totiž v konečnom dôsledku o vytvorenie nového správneho alebo súdneho orgánu, ktorého rozhodnutia by priamo zaväzovali účastníkov konania (a v zmysle odbornej literatúry by boli štátom vynúiteľné). Reflexiu tohto výkladu však nemožno nájsť ani vo vnútroštátnom právnom poriadku a ani v DSA. Z tohto možno usúdiť, že nad rámec toho, že DSA vyslovene vylučuje záväznosť rozhodnutia orgánov mimosúdneho riešenia sporov, tak k existencii takejto právomoci nemožno dospieť ani inými formami výkladu týchto ustanovení.

V odvolaní účastník taktiež argumentuje, že právomoc CEAH vyplýva z jej rokovacieho poriadku. Ten však nie je všeobecne záväzným právnym predpisom, a preto nemá silu zákona. Podmienkou statusu povinnej osoby je, že túto právomoc jej musí priznávať všeobecne záväzný právny predpis sily zákona.

Vo všeobecnosti sa preto nemožno stotožniť s tvrdením, že orgán mimosúdneho riešenia sporov rozhoduje o právach alebo povinnostiach účastníkov konania už tým, že posudzuje splnenie podmienok na prijatie návrhu na mimosúdne riešenie sporu. Rozhodnutie o prijatí návrhu predstavuje výlučne procesné posúdenie splnenia podmienok na vedenie konania a nemožno ho stotožňovať s rozhodovaním o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. Predmetom tohto posúdenia nie je autoritatívne rozhodnutie o existencii alebo rozsahu práv a povinností účastníkov, ale iba overenie, či sú splnené podmienky na začatie konania podľa čl. 21 DSA a rokovacieho poriadku orgánu mimosúdneho riešenia sporov. Skutočnosť, že prijatím návrhu dochádza k začatiu konania a poskytovateľ online platformy sa stáva jeho účastníkom, sama osebe neznamená, že orgán mimosúdneho riešenia sporov autoritatívne rozhoduje o jeho právach alebo povinnostiach v oblasti verejnej správy. Procesné postavenie účastníka ani s ním spojená povinnosť participovať na konaní totiž nevznikajú na základe rozhodnutia orgánu mimosúdneho riešenia sporov, ale priamo z článku 21 DSA. Orgán mimosúdneho riešenia sporov túto povinnosť neukladá ani nevytvára, ale iba posudzuje, či sú splnené predpoklady na vedenie konania. Jeho rozhodnutie o prijatí návrhu preto nemá konštitutívne účinky vo vzťahu k právam alebo povinnostiam účastníkov, ale predstavuje procesný úkon umožňujúci mimosúdne riešenie sporov. Ani samotné meritórne rozhodnutie orgánu mimosúdneho riešenia sporov pritom nie je podľa článku 21 ods. 2 DSA pre účastníkov právne záväzné.

Účastník konania argumentuje, že podľa čl. 21 ods. 5 DSA je orgánu mimosúdneho riešenia sporov (CEAH) zverená právomoc rozhodovať o majetkových povinnostiach poskytovateľov online platforiem. Takýto výklad však vychádza z nesprávneho stotožnenia rozhodnutí, ktoré môžu mať majetkové dôsledky pre ich adresátov, s výkonom rozhodovacej právomoci v oblasti verejnej správy podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.

Je možné pripustiť, že účasť na mimosúdnom riešení sporov má priame implikácie pre majetkovú sféru účastníka konania, povinnosť uhradiť poplatok za vedenie sporu však nie je výrazom jednostranného vrchnostenského pôsobenia orgánu mimosúdneho riešenia sporu, ale predstavuje mechanizmus finančnej kompenzácie nákladov spojených s poskytnutím služby. Tato povinnosť teda nie je autoritatívne uložená orgánom mimosúdneho riešenia sporu, ale povinnosťou plynúcou z DSA viazanou na skutočnosť participácie na mimosúdnom riešení sporu. Povinnosť poskytovateľa online platformy nevyplýva z autoritatívnej rozhodovacej právomoci orgánu, ako by tomu bolo v prípade zvereneného výkonu právomoci rozhodovať o právach a povinnostiach, ale predstavuje povinnosť priamo uloženú aktom o digitálnych službách.

Článok 21 ods. 5 DSA síce upravuje pravidlá znášania nákladov konania pred orgánom mimosúdneho riešenia sporov, avšak nezakladá tomuto orgánu postavenie subjektu vykonávajúceho verejnú správu ani mu nepriznáva verejnoprávne oprávnenia typické pre výkon verejnej moci. DSA orgánu mimosúdneho riešenia sporov nezveruje autoritatívne rozhodovanie vo vrchnostenskom postavení, jeho rozhodnutia nie sú vynútiteľné prostredníctvom verejnoprávných donucovacích mechanizmov a orgán nedisponuje sankčnými ani exekučnými oprávneniami voči účastníkom konania. Samotná skutočnosť, že rozhodnutie môže mať pre poskytovateľa online platformy majetkové dôsledky, preto nepostačuje na záver, že orgán mimosúdneho riešenia sporov vykonáva rozhodovaciu právomoc v oblasti verejnej správy v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.

Navyše je dôležité podotknúť, že medzi podmienky pre stanovenie štatútu povinnej osoby podľa zákona č. 211/2000 Z. z. patrí aj podmienka, že takáto právomoc je právomocou v oblasti verejnej správy, ktorú jej zveril zákon. Ide teda o prenesený výkon verejnej moci. V rámci odbornej literatúry je táto podmienka vnímaná tak, že pre jej splnenie musí byť takéto rozhodnutie vynútiteľné štátnou mocou. Na kvalifikáciu ako povinnej osoby je okrem toho potrebné splniť aj definičný znak rozhodovania v „oblasti verejnej správy“. Orgán mimosúdneho riešenia sporov však rozhoduje spory medzi príjemcom služby a poskytovateľom online platformy, teda spory vznikajúce z ich vzájomného právneho vzťahu. Nerozhoduje o právach a povinnostiach vo vzťahu medzi jednotlivcom a verejnou mocou, ani o uplatnení verejnoprávnej kompetencie voči účastníkovi.

Rozhodnutia orgánu mimosúdneho riešenia sporov podľa čl. 21 DSA nie sú vynútiteľné štátnou mocou, naopak, samotné nariadenie DSA výslovne vylučuje ich záväznosť pre účastníkov sporu. Zároveň neexistuje žiadna právna norma, ktorá by tomuto orgánu zverovala rozhodovaciu právomoc vo verejnej správe alebo priznala jeho rozhodnutiam účinky autoritatívneho výkonu verejnej moci.

Uvedený záver podporuje aj judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. V rozsudku sp. zn. 2Sž/4/2013 Najvyšší súd konštatoval, že súdny exekútor nie je povinnou osobou podľa zákona č. 211/2000 Z. z., keďže „z *Exekučného poriadku, ako i zo zákona o slobodnom prístupe k informáciám nevyplýva oprávnenie exekútora rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb v oblasti verejnej správy.*“ Súd tým zdôraznil, že na splnenie definičných znakov povinnej osoby nestačí výkon zákonom upravenej činnosti, ale je nevyhnutné, aby subjekt vykonával prenesený výkon verejnej správy.

Ak uvedenú podmienku nespĺňa ani súdny exekútor, ktorého postavenie je podstatne intenzívnejšie späté s výkonom verejnej moci, potom tým skôr (*argumentum a fortiori*) nemôže byť za povinnú osobu podľa zákona č. 211/2000 Z. z. považovaný orgán mimosúdneho riešenia sporov podľa čl. 21 DSA. Ten totiž nevydáva autoritatívne ani vykonateľné rozhodnutia, jeho závery majú výlučne nezáväzný charakter a nevykonáva prenesený výkon verejnej správy. Z uvedených dôvodov je jeho klasifikácia ako povinnej osoby podľa zákona č. 211/2000 Z. z. vylúčená.

Na základe vyššie uvedeného právneho posúdenia veci Rada dospela k záveru, že CEAH (a orgán mimosúdneho riešenia sporov vo všeobecnosti) nemožno považovať za povinnú osobu podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.

Pre úplnosť je potrebné poukázať na skutočnosť, že uvedená argumentácia účastníka konania vykazuje materiálnu diskrepanciu vo vzťahu k jeho ostatným odvolacím dôvodom a pôsobí vnútorne nekoherentne. Účastník konania totiž na jednej strane požaduje sprístupnenie informácií od Rady, no súčasne na druhej strane však konštruuje postavenie CEAH ako samostatnej povinnej osoby podľa § 2 ods. 1 uvedeného zákona, ktorej priamo zo zákona vyplýva povinnosť sprístupňovať informácie patriace do jej dispozičnej sféry. Ak by sa prijala táto východisková premisa účastníka konania, CEAH by nebola iba treťou osobou, ktorá odovzdala dokumenty Rade, ale samostatným adresátom informačnej povinnosti, voči ktorému by bolo možné právo na prístup k požadovaným informáciám uplatniť priamo. Z právnej konštrukcie presadzovanej účastníkom konania by preto logicky vyplývalo, že so žiadosťou o sprístupnenie predmetných dokumentov sa mal obrátiť predovšetkým priamo na CEAH ako na ich pôvodcu, držiteľa a podľa jeho vlastného tvrdenia aj povinnú osobu. Táto okolnosť sama osebe nepredurčuje výsledok posúdenia žiadosti adresovanej Rade, oslabuje však vnútornú konzistentnosť odvolacej argumentácie účastníka konania. Účastník konania sa totiž domáha sprístupnenia informácií od iného subjektu, než od toho, ktorému zároveň pripisuje vlastnú a priamu zákonnú povinnosť tieto informácie sprístupniť.

### **K bodu č. 3 odvolania – Odmietnutie Rady sprístupniť Zápisnicu sa zakladá na nesprávnom právnom posúdení veci (neverejnosť ústneho pojednávania, možnosť čiastočného sprístupnenia)**

Účastník konania namietal, že Rada nesprávne stotožnila neverejnosť ústneho pojednávania podľa § 21 ods. 3 Správneho poriadku s neverejnosťou zápisnice vyhotovenej z tohto pojednávania. Podľa jeho názoru sa uvedené ustanovenie vzťahuje výlučne na ústne pojednávanie ako procesný úkon a nemožno z neho vyvodiť všeobecný zákaz sprístupnenia zápisnice ani informácií zachytených v správnom spise. Poukázal pritom na § 22 Správneho poriadku, ktorý zápisnicu upravuje ako samostatný procesný dokument, ako aj na režim nazerania do spisu podľa § 23 Správneho poriadku, ktorý výslovne vylučuje z nazerania iba zápisnice o hlasovaní a za splnenia zákonných podmienok umožňuje prístup k spisu alebo informáciám z neho aj osobe, ktorá nebola účastníkom konania. Účastník konania zároveň namietal, že Rada sa riadne nezaoberala možnosťou čiastočného sprístupnenia zápisnice podľa § 12 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z., najmä vylúčením zákonom chránených údajov prostredníctvom anonymizácie, a nevysvetlila, prečo by takýto postup nebolo možné uplatniť. Nesprístupnením zápisnice v celom rozsahu podľa neho Rada nerešpektovala ani záväzný právny názor odvolacieho orgánu, podľa ktorého mala preskúmať možnosť jej čiastočného sprístupnenia pri zachovaní podstatného obsahu dokumentu.

### **Právne posúdenie odvolacieho orgánu**

Odvolací orgán sa nestotožňuje s argumentáciou účastníka konania, podľa ktorej právna úprava nazerania do spisu podľa § 23 Správneho poriadku podporuje záver o všeobecnej sprístupniteľnosti zápisnice z ústneho pojednávania. Ustanovenie § 23 ods. 1 Správneho poriadku priznáva právo nazeráť do spisu osobitne vymedzenému okruhu osôb, predovšetkým účastníkom konania, ich zástupcom a zúčastneným osobám. Ide teda o procesné oprávnenie osôb, ktoré majú zákonom ustanovený vzťah ku konkrétnemu správnenému konaniu, a nie o všeobecné právo verejnosti na prístup k dokumentom tvoriacim súčasť administratívneho spisu. Skutočnosť, že Správny poriadok výslovne vylučuje z nazerania zápisnicu o hlasovaní preto sama osebe neznamená, že všetky ostatné súčasti spisu musia byť bez ďalšieho sprístupnené akejkoľvek osobe. Uvedené ustanovenie upravuje rozsah prístupu oprávnených osôb v osobitnom procesnom režime, nie verejnosť jednotlivých dokumentov obsiahnutých v spise.

Vo vzťahu k osobám, ktoré nepatria do okruhu podľa § 23 ods. 1 Správneho poriadku, by teoreticky mohol prichádzať do úvahy postup podľa § 23 ods. 2 Správneho poriadku. Podľa tohto ustanovenia môže správny orgán umožniť inej osobe nazrieť do spisu, vyhotoviť si z neho výpis alebo odpis, poskytnúť jej kópiu spisu alebo informáciu zo spisu iným spôsobom, avšak iba za predpokladu, že táto osoba preukáže odôvodnenosť svojej požiadavky. Nejde teda o automatický nárok na prístup k spisu, ale o osobitný procesný postup, v rámci ktorého musí žiadateľ uviesť a preukázať konkrétne okolnosti odôvodňujúce jeho požiadavku a správny orgán následne posúdi, či sú splnené podmienky na

povolenie prístupu a v akom rozsahu ho možno umožniť. Použitie slovesa „môže“ zároveň vyjadruje potrebu individuálneho posúdenia žiadosti správnym orgánom, ani po preukázaní jej odôvodnenosti preto nemožno hovoriť o bezpodmienečnom prístupe k celému administratívne mu spisu.

Inštitút nazerania do spisu podľa § 23 Správneho poriadku preto nemožno stotožňovať ani bez ďalšieho pripodobňovať k sprístupňovaniu informácií podľa zákona č. 211/2000 Z. z. Oba právne režimy sa odlišujú okruhom oprávnených osôb, účelom, podmienkami prístupu aj spôsobom posudzovania žiadosti. Kým pri sprístupňovaní informácií podľa zákona č. 211/2000 Z. z. žiadateľ zásadne nemusí preukazovať právny alebo iný dôvod či záujem, prístup inej osoby k správne mu spisu podľa § 23 ods. 2 Správneho poriadku je výslovne podmienený preukázaním odôvodnenosti požiadavky. Samotná existencia možnosti sprístupniť informáciu zo spisu v tomto osobitnom režime preto nepreukazuje všeobecnú verejnosť zápisnice ani nezakladá povinnosť sprístupniť ju podľa zákona č. 211/2000 Z. z. Argumentácia účastníka konania tak neprípustne zamieňa prístup ku konkrétne mu správne mu spisu za splnenia zákonom ustanovených procesných podmienok so všeobecným právom verejnosti na sprístupnenie informácie.

Odvolací orgán ďalej nepovažuje námietku účastníka konania týkajúcu sa nevysporiadania sa s § 12 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. za dôvodnú. Uvedené ustanovenie vyjadruje zásadu oddeliteľnosti informácií, podľa ktorej sa nesprístupnia iba tie časti požadovaného dokumentu, na ktoré sa vzťahuje zákonný dôvod obmedzenia prístupu k informáciám. Nezakladá však bezpodmienečnú povinnosť povinnej osoby sprístupniť v každom prípade aspoň určitú časť dokumentu. Jeho uplatnenie predpokladá, že chránené informácie možno od ostatného obsahu reálne oddeliť a že po ich vylúčení zostane zachovaná obsahovo samostatná, zrozumiteľná a informačne relevantná časť dokumentu.

V napadnutom rozhodnutí prvostupňový orgán uviedol, že *„vzhľadom na osobitným zákonom stanovenú neverejnosť ústneho pojednávania v správne m konaní tak existuje zákonná prekážka sprístupnenia takejto informácie na základe zákona č. 211/2000 Z. z., pričom tento záver je plne podporený aj doterajšou judikatúrou najvyšších súdnych autorít. Túto prekážku nie je možné obísť ani anonymizáciou zápisnice z ústneho pojednávania.“* Uvedený záver je potrebné vykladať v spojení s ostatnými časťami odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorých prvostupňový orgán vymedzil povahu ústneho pojednávania ako neverejného procesného úkonu a zápisnicu ako dokument bezprostredne zachytávajúci jeho priebeh a obsah. Zákonná prekážka sprístupnenia sa preto podľa prvostupňového orgánu neviaže iba na mená účastníkov alebo na jednotlivé osobné či inak chránené údaje, ale na samotný obsah zápisnice, ktorý zachytáva prednesy účastníkov, vykonané procesné úkony a ďalšie informácie pochádzajúce z neverejného ústneho pojednávania.

Anonymizácia predstavuje iba technický spôsob vylúčenia konkrétnych údajov, najmä údajov umožňujúcich identifikáciu určitých osôb, nejde o samostatný právny dôvod sprístupnenia informácie ani o univerzálny prostriedok odstránenia každej zákonnej prekážky jej sprístupnenia. Ak sa dôvod obmedzenia nevzťahuje iba na identifikačné údaje, ale na povahu a podstatný obsah dokumentu ako celku, samotné odstránenie mien a ďalších identifikátorov nemôže túto prekážku odstrániť. Prvostupňový orgán po opätovnom preskúmaní všetkých podkladov, vrátane obsahu samotnej zápisnice, posúdil aj možnosť jej anonymizácie alebo iného čiastočného sprístupnenia, dospel však k záveru, že informácie zachytávajúce priebeh neverejného pojednávania nemožno od ostatného obsahu účinne oddeliť. Na zachovanie neverejnosti pojednávania by bolo potrebné vylúčiť podstatnú časť zápisnice, pričom zostávajúce formálne údaje by netvorili ucelenú a informačne hodnotnú časť dokumentu.

Odvolací orgán sa rovnako nestotožňuje s argumentáciou účastníka konania, podľa ktorej je napadnuté rozhodnutie v priamom rozpore s právnym názorom vysloveným v rozhodnutí odvolacieho orgánu č. ROP/2/2026 zo 7. júla 2026. V uvedenom rozhodnutí odvolací orgán konštatoval, že *„dôvod na jej odmietnutie v celom rozsahu nie je daný“* a že *„v prípade jednotlivých údajov, pri ktorých existuje zákonná prekážka, je potrebné zvážiť vykonanie ich anonymizácie alebo iné primerané obmedzenie*

*sprístupnenia, a to pri zachovaní podstatného obsahu dokumentu“.* Tieto závery je potrebné vykladať v kontexte nedostatkov pôvodného prvostupňového rozhodnutia. Konštatovanie o neexistencii dôvodu na odmietnutie poskytnutia zápisnice v celom rozsahu vyjadrovalo záver, že takýto dôvod nebol v pôvodnom rozhodnutí dostatočne preskúmaný a odôvodnený, nie definitívny príkaz sprístupniť určitú časť zápisnice bez ohľadu na výsledok ďalšieho posúdenia. Tomu zodpovedá aj formulácia, podľa ktorej bolo potrebné možnosť anonymizácie alebo iného primeraného obmedzenia sprístupnenia „zvážiť“, a to navyše za podmienky zachovania podstatného obsahu dokumentu.

Viazanosť právnym názorom odvolacieho orgánu podľa § 59 ods. 3 Správneho poriadku tak spočívala v povinnosti prvostupňového orgánu opätovne preskúmať povahu a obsah zápisnice, rozsah zákonnej prekážky a reálnu možnosť jej čiastočného sprístupnenia. Nešlo o bezpodmienečný pokyn zápisnicu anonymizovať a následne sprístupniť. Prvostupňový orgán sa v konaní uvedenou otázkou zaoberal, opätovne preskúmal relevantné podklady a dospel k záveru, že existuje zákonná prekážka sprístupnenia na základe zákona č. 211/2000 Z. z., pričom túto prekážku nie je možné obísť ani anonymizáciou zápisnice z ústneho pojednávania. Skutočnosť, že po vykonaní uloženého posúdenia, dospel k rovnakému výsledku ako v pôvodnom konaní, preto sama osebe neznamena nerespektovanie záväzného právneho názoru odvolacieho orgánu.

\* \* \*

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti zastáva Kancelária Rady názor, že odvolanie účastníka konania v správnom konaní č. 0126/P/2026 je v plnom rozsahu nedôvodné a je potrebné ho zamietnuť.

Sme toho názoru, že napadnuté rozhodnutie č. RIZ/3/2026 prvostupňového orgánu vychádzalo z presne zisteného skutkového stavu veci a správneho právneho posúdenia veci. V danom prípade tak nie je dôvod napadnuté rozhodnutie zrušiť ani napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a rozhodnutie ani napadnuté rozhodnutie zmeniť.

Z toho dôvodu navrhujeme, aby Rada potvrdila napadnuté rozhodnutie tak, ako je uvedené v návrhu uznesenia.

\* \* \*

#### **ZÁVER:**

Na základe vyššie uvedeného navrhujeme, aby Rada prijala vyššie uvedený návrh uznesenia.